

Kommunerne. Det er bekendt, at mange Sygekasser nære megen Betænkelse ved enkelte Bestemmelser i Forslaget, der ville paalægge Kasserne stærkere Baand, end det anses fornødent. Naar Lovforslaget saaledes forpligter Sygekasserne til at optage Medlemmer i 45—55 Aars Alderen, saa er dette ganske vist over for de ældre Personer en human Regel; men paa den anden Side vil derved Tilhøjeligheden hos den enkelte svækkes til at sikre sig mod Sygdom i den yngre Alder, der som oftest er mest ubekymret. Sygekasserne have efterhaanden gennem adskillige Overgangsbestemmelser stræbt hen til, at Aldersgrænsen bliver sat saa lavt som muligt. Formaalet er at formaa enhver til straks efter Konfirmationen at indtræde i en Sygekasse. Det vilde næppe være rigtigt at gribe forstyrrende ind heri; hellere fremdeles i dette Punkt lade Sygekasserne staa frit. Ligeledes er der megen Betænkelse over for Bestemmelsen i § 6, hvorved Afdgangen til at overflyttes fra en Sygekasse til en anden fastslaaes ved Lov. Det kan næppe undgaaes, at lovbundne Regler i denne Henseende kunne misbruges, og Sygekassernes Risiko bliver vanskelig at beregne. Paa den anden Side kan det ikke nægtes, at der saa vidt mulig bør være Afgang til saadan Overflytning. Men ogsaa dette Spørgsmaal synes at være godt paa Vej til at løses ad den frivillige Overenskomst Vej, og der vil herved være den store Fordel, at Misbrug let og straks kunne fjernes. Nogle Medlemmer anse det derfor for urigtigt at gribe ind i den naturlige Udvikling paa dette Punkt, medens Flertallet dog har ment at kunne nøjes med at indskrænke de ved § 6 paalagte Forpligtelser.

Lignende Betragtninger ligge til Grund for, at der næppe er tilstrækkelig Anledning til ved Lov at forpligte Sygekasserne til at kræve et vist Indskud af indtrædende Medlemmer. Hvorfor skal man tvinge saadanne Sygekasser, som ønske at lette Tilgangen ved ikke at kræve Indskud? Der-

imod vil det formentlig være rigtigt at bestemme, at eventuelle Indskud henlægges til en Reservecfond.

Naar man endelig foreslaar at indskrænke Minimum for Varigheden af Sygehjælp til 13 Uger, saa er det ikke for at hindre nogle Sygekasser i at yde mere, men kun fordi mange Sygekasser nu nøjes med denne Tidsgrænse, og den vil herefter være saa meget mere fyldestgørende, som den ny Fattiglov paalægger Kommunen at udrede Hjælpen i lige saa lang Tid, som Sygekassen har ydet den.

Naar vi have ment i disse Punkter at kunne overlade Sygekasserne en større Frihed, end Lovforslaget gør, er det ikke alene, fordi vi mene, at det offentlige ikke mere end strengt fornødent bør gribe ind i en god fri Virksomhed, eller fordi Sygekasserne under Hensyn til deres hidtidige kraftige Udvikling ikke opfordre til mere Indgriben, men navnlig fordi vi antage, at det offentlige til Bederlag for sin Understøttelse kun har Tøje til og Interesse af at kræve to Hovedpunkter garanterede: 1, at Sygekasserne i Forhold til hidtil indhøstede Erfaringer kunne ventes at kunne fyldestgøre deres Forpligtelser; 2, at Bidraget fra det offentlige i Form af Hjælp til Selvhjælp virkelig kommer de trængende syge til Gode.

I første Henseende anse vi alt fornødent for opnaaet ved Lovforslagets § 8, til hvilken vi slutte os. Over for det andet Hensyn foreslaar Flertallet en efter vor Opfattelse fyldestgørende Affattelse af § 14, der omhandler Sygekassernes Forpligtelser. Ogsaa herved forekommer det os, at det offentlige Interesse naturlig er begrænset til at sikre sig, at Pengene anvendes efter deres Bjemed, medens Formen for Ydelserne kan overlades til Sygekassernes egne Vedtægter. Det er opløst, at i denne Henseende følges høist forskellige Regler; nogle Sygekasser yde baade Lægehjælp, Medicin og Pengeunderstøttelse, andre kun to eller en af De-